

45

ОБЩИНА РУСЕ

K 7/M 45

120000869042

МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

INTERNATIONAL

FESTIVAL

MARCH

17-31 MARCH 2005

MUSIC

ROUSSE, BULGARIA

DAYS

MUNICIPALITY
OF ROUSSEMINISTRY
OF CULTUREUNITED
BULGARIAN
BANK
A Member of NDB Group

РУСЕ 17-31 МАРТ 2005

K 7/M 115

448117

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

45. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
Русе
17 – 31 март 2005

ОПЕРНО- ФИЛХАРМОНИЧНО ДРУЖЕСТВО - РУСЕ

*„...музика В памет на
Симеон Пиронков“*

Диригент

Симеон ПИРОНКОВ - син

Солист

Петър ПЕТРОВ бас

Хореография

проф. Петър ЛУКАНОВ

Сценография и режисура

Иван САВОВ

21.03 понеделник 18 ч.

Зала Опера

ВИНПРОМ
РУСЕ

ПРОГРАМА

Симеон Пиронков
(1927-2000)

Движения
за 13 струнни
(1967)

Балетна музика в памет
на Игор Стравински
за камерен оркестър
(1972)

Истинската апология на Сократ
за бас, струнни и ударни
(1967)

Текст: Костас Варналис

Солист: Петър Петров

*„Никога не съм се стремял към това – да учудя
слушателите си.
Искал съм да създам цялостно, завършено произведение.“*

„Искам да напиша една песен“¹

Симеон Пиронков

Симеон Пиронков (1927-2000) е роден в Лом. Завършва Музикалната академия в София по композиция при проф. П. Хаджиев и проф. В. Стоянов и дирижиране при проф. Ас. Димитров. След дипломирането си работи като цигулар, диригент и музикален ръководител в Младежкия театър – до 1964 г. Преподава във ВИТИЗ „Кръстьо Сарафов“ (доцент). Един от най-вещите и търсени майстори на приложна музика у нас, С. Пиронков е автор на музика към над 40 игрални филма, към голям брой анимационни и документални филми и към театрални постановки. В периода 1968-72 е секретар на СБК, а между 1980 и 1985 – заместник-председател на същата организация и секретар на секция „Композитори“. През 1985 г. е удостоен с наградата „Готфрид фон Хергер“ на Виенския университет за цялостното си творчество. През 1990 е поканен като composer-in-residence на Калифорнийския университет, където чете и лекции. С. Пиронков е един от основателите на Дружеството за нова музика в България. От 1994 до смъртта си е председател на Дружеството и директор на Международния фестивал MUSICA NOVA-SOFIA. Паралелно с това е председател на фондация „Международен конкурс за млади оперни певци „Борис Христов““. С. Пиронков получава поръчки за композиции от „Варшавска есен“, „Berliner Festwochen“, Френското радио, от град Нюрнберг и др. Негови творби са издавани от Schott-Mainz и записвани от много европейски радиостанции.

Творби: *Добрият човек от Сечуан, Пъстрата птица, О, моя мечта* – опери, ораторията *Житие и страдание грешного Софрония*, симфонична поема *Пред бурята* за тенор и оркестър, *Симфония за струнен оркестър, Нощна музика, Музика за две пиана и оркестър, Български фолклорен танц, Лирична сюита за струнен оркестър, оркестрова сюита Модерн, Симфонична скица Върху една популярна мелодия, Пасакалия, Босненска приспивна песен, симфонични вариации El Tango, Паметта на едно пиано за пиано и оркестър, Concerto rustico за виолончело и оркестър, Концерт за цигулка, Концерт за флейта, Истинската апология на Сократ* по К. Варнализ за бас, струнни и ударни, *Движения за 13 струнни, Реквием за един неизвестен млад човек за 13 струнни, Голяма игра за малък*

¹ Заглавие на хорова творба от С. П.

оркестър, Балетна музика в памет на Стравински, Камерна симфония, Песни на живота и Песни на смъртта по Е. Дикинсън, *Сатирикон* по древногръцки текстове, *Две песни* по В. Ханчев, *Селски празници* по текст на П. Караанзов, *Буковски елегии*, *Две песни* по Брехт, *Серенада* (т. Н. Николов), *Фантазия* по Хайне за баритон, чело и пиано, три струнни квартета, струнно трио, *Екологическо трио* за кларинет, цигулка и контрабас, *Тема с вариации* за цигулка и пиано, соната за соло цигулка, *Три части* за соло обой, *Три части* за арфа, *Entrata e capriccio* за соло чело, клавирни цикли, хорови песни сред които: *Искам да напиша една песен, Пей птичко, Циганска песен, Зеленият дъжд* и др.

Симеон Пиронков беше един от най-чудните и възхитителни хора, които някога съм срещал. Ироничен, а благ, с подчертано добър тон – някак чужд на тукашните непосредствени нрави, неотстъпчиво прецизен, ала в същото време мек и бленуващ... Въображението, Вкусът и склонностите му бяха подредили един богат вътрешен музей, в който безпроблемно съжителстваха Росини и Софроний Врачански, Брехт и Емили Дикинсън, весели стари шлагери и *Реквием за един неизвестен млад човек*, Радичков и Шостакович, *Циганска песен* и *Черните ангели*... Това беше един истински диалектически музей, а не куриозен паноптикум. Самият Симеон Пиронков приковаваше вниманието със своята фина ненаатрапчивост, с привличащата си отстраненост от злободневното и дребнотемиеето. Не бе бунтар, без обаче да бъде конформист. Андри Палиева много точно пише: „Мнозина се считаха за негови най-близки приятели. Защото той ни караше да се чувстваме така с бедрия финес и непритворност в отношенията, с деликатната си благост и светлия поглед, открит към проблемите на всекиго и всичко, съветващ, умиротворяващ, прозорлив. И въпреки това, сякаш никого не е допускал докрай в безмерните простори на неуморимото в креативността си съзнание, защото непрестанно ни изненадваше с нещо непознано, различно, ново, нещо неподозирано – и все пак дълбинно пристъщо, негово...” Така защитата и смъртта на Сократ също бяха станали дълбинно негови. Така и каузата на Стравински – да бъде единен и етически целомъдрен зад множеството естетически маски - беше приел като своя. Съвсем закономерно изповедта на Сократ е поверена на човешкия глас, vox humana, гестусът на тълпата – на ударните инструменти, а струнните „застъпват и двете страни”. Тъй както „Истинската апология на Сократ” е възхвала на истината и защита на безнадежното ѝ следване, така „Балетна музика в памет на Стравински” е апология на балетния гестус, на закономерното, високоорганизирано движение. Тук е

мястото да споменем и „Движения“ за 13 струнни, които са резултат от „високата организация“, от сложното насладване на един почти клетъчно прост материал. Това сякаш е посвещение на последния балет на Стравински – „Агон“, едно поетично есе върху меандрите на музикалното време, върху пестеливата употреба на звуковите фигури и същевременно *En hottrade* на чистотата и музикално Възвишеното. Но ето, че С. Пиронков се изказва трезво и невъзвишено за обекта на посвещението си: *„Стравински наистина е любопитен в желанието си винаги да личи. При все това е великолепен. Той всеки момент иска да е великолепен.“* Прег етически Възвишеното се жертва (бива пожертван) Сократ, който от Взиране нагоре², не знае дори къде ще приеме смъртта си. *„Къде отивате граждани? Та аз не знам нито къде е затвора, нито как се отива до него!“* Самият С. Пиронков пише: *„Не са малко онези, които не понасят живота. Но той ги носи“*. Ето така Сократ поема към края си, разтоварен от бремето на знанието, осенен от ведростта на Не-знанието.

Симеон Пиронков ни напусна през 2000-ната година. И ни остави своите притчи, които далеч не сме разгадали...

Симеон Пиронков-син (1965) започва обучението си по пиано на 6-годишна възраст, по-късно взема уроци по композиция при проф. П. Хаджиев. Формиращо влияние му оказват хора като К. Илиев, Л. Николов и, разбира се неговият баща – С. Пиронков. Завършва Софийското музикално училище и след двегодишно следване в ДМА, заминава за Виена като Хердеров стипендиант. Дипломира се в тамошното Висше училище за музика като композитор (Х. Гатермайер), диригент (К. Йостерайхер) и пианист. От 1992 г. е преподавател във Виенския университет за музикално и театрално изкуство. През същата година основава *ensemble_on line* – специализиран състав за нова музика с вече много сериозна репутация. С този ансамбъл С. Пиронков участва на големи международни форуми като: *Wien modern*, *Salzburger Festspielen*, *Hoergaenge – Wien*, *ZeitTon*, *Nuovi spazzi musicali*, „Мартенски музикални дни“, „Софийски музикални седмици“, *Musica Nova – Sofia* и др. Осъществява също голям брой премиери и записи на творби от XX век. С. Пиронков е концертирал и като пианист - като участник в дуото „Савеану – Пиронков“. Има множество диригентски гастроли, в това число и с оперни продукции. Като диригент и композитор С. Пиронков контактува с редица изтъкнати оркестри и ансамбли, сред които трябва да споменем *Wiener Taschenoper*, *ensemble „die reihe“*, *ensemble*

² „Само олигофрените гледат към небето“ – цит. Сим Пиронков

recherche, Klangforum Wien, Софийска филхармония, СО на БНР, Гданска филхармония, оркестър Pro Arte – Париж.

За своята активна и плодотворна дейност С. Пиронков е отличаван с престижни отличия двукратен стипендиант на Alban Berg Stiftung и на Arbeitsstipendium der Stadt Wien, Foerderungspreis der Stadt Wien, стипендията „Рихард Вагнер“, Държавната стипендия на Република Австрия, Wuerdigungspreis des BMWF. Много от неговите творби са контракувани от ред престижни фестивали, институции, ансамбли и солисти.

Първите професионални изяви на Петър Луканов са свързани с Ансамбъла на строителни войски (1953-55) и Русенска опера, където осем сезона е солист-балетист. От 1963 до 1968 следва балетна режисура в ГИТИС в класа на Л. Лавровски. След дипломирането си до 1989 г. работи като балетмайстор и ръководител на балета на Софийската опера (такъв е за кратко и между 2000 и 2001). В различни периоди е бил ръководител на отдел „класически танци“ и директор на ДХУ – София. От 1980 г. П. Луканов е преподавател във НАМТИ – Пловдив. Бил е ръководител на катедра „Хореография“ и заместник-ректор в това учебно заведение. Бил е член на жури на балетните конкурси в Осака, Варна и Москва. Статистиката на създаденото от Петър Луканов е внушителна: 69 балета, 26 балетни миниатюри, 6 балетни филма, постановка на танците в около 40 опери, мюзикъли, оперети. Значителна част от неговите постановки са свързани с българското музикално творчество. За заслугите си проф. Луканов е отличаван с различни награди.

Петър Петров учи пеене като бас първо с проф. Илия Йосифов в София, а по-късно с проф. Йоланда Маньони в Академията „Санта Чечилия“ – Рим.

През 1975 г. става лауреат на конкурса „Дж. Верди“ в Бусето и конкурса „Антонио Салиери“ във Верона, след което последват различни записи в Радио Рим и рецитали в много италиански градове.

През 1978 г. печели Международния конкурс за оперни певци в Остенде - Белгия. Участието в конкурса в Тревизо – Италия му донася Голямата награда на авторитетното жури и изпълнението на централната басова партия в „Ернани“. С тази продукция участва не само в Тревизо, но и в Палермо и много други градове на Италия.

От 1976 г. П. Петров е солист на Националната опера – София. Дебютът му е с ролята на Филип Втори от „Дон Карлос“ на Дж. Верди. В репертоара му са над 40 централни партии. Пял е в оперните театри и концертни зали в Италия, Франция, Белгия, Холандия, Швеция, Финландия, Германия,

Австрия, Чехословакия, Югославия, Израел, Испания и мн.гр. Работил е с диригенти като Маурицио Арена, Роберто Абато, Бонаволонта, Оку Камо, Антони Рос-Марба, Антонио Гуаданьо, Асен Найденов и др. Записвал е в Радио Рим, Хелзинки, Радио София, Израел, Магдиг, Москва, Стокхолм и др. Участвал е като камерен изпълнител и солист на хорове. В репертоара му са включени и първите изпълнения на много български и чужди автори. Редовен участник е в прегледите на Нова българска музика.

Симфоничният оркестър при ОФД – Русе е създаден през 1948 г. от Константин Илиев. Особено значение в биографията му имат реализациите на такива крупни художествени проекти като първото в България цялостно изпълнение на „Матеус пасион“ от Бах, ораторията „Раят и Пери“ от Шуман, кантатите „Иван Грозни“ и „Александър Невски“ от Прокофиев, Симфония № 13 от Дм. Шостакович, „Годишните времена“ от Хайдн, „Песен за земята“ от Г. Малер, българските премиери на творби от Р. Щраус, Хиндемит, Месиен, Стравински, Г. Канчели, Р. Шchedрин, Лютославски, Бърнстейн, както и световните премиери на произведения от българските композитори П. Владигеров, Л. Пипков, К. Илиев, В. Казанджиев, К. Кюркчийски, Е. Табаков и др. Изключително събитие в историята на състава е съвместната му работа с Дмитрий Шостакович и авторското изпълнение на неговия Втори клавирен концерт през 1958 г. под диригентството на Добрин Петков.

Оркестърът работи с най-добрите български диригенти и солисти, както и със световноизвестните К. Мазур, К. Цеки, Е. Светланов, В. Гергиев, С. Рихтер, Р. Керер, И. Ойстрах, Л. Козан, С. Акарго, Р. Ричи, В. Спиваков, Ф. Петраки, Р. Коен и др.

Оркестърът е инициатор на редица значими за българската музикална култура събития, като Международният фестивал „Мартенски музикални дни“ и първият в България филхармоничен фестивал „Зимни музикални вечери“. Участник е в международните фестивали в България „Мартенски музикални дни“, „Софийски музикални седмици“, „Варненско лято“, както и на такива в Берлин и Сиена, където сътрудничи с Ф. Ферара, К. М. Джулини, Г. Рождественски, К. Ричарели, Б. Белкин, Ю. Башмет и др.

Оркестърът осъществява редица успешни турнета в Германия, Полша, Австрия, Швейцария, Италия, Румъния, Испания и Франция. Притежава записи в БНР, БНТ и Берлинското радио. Реализира серия от компактдискове за „Форлан“ – Франция и Vienna Modern Masters – Австрия.

След учредяването на ОФД – Русе през 1999 г. съставът изпълнява успешно новите си задачи като оперно-симфо-

ничен оркестър и поддържа богат оперен репертоар с творби от Верди, Пучини, Бизе, Белини, Доницети. Участва в оперните фестивали на о. Родос – Гърция и на о. Палма де Майорка – Испания, осъществява серия от гастроли в Германия, Белгия, Испания и Португалия, Франция.

ОФД - Русе е удостоено с наградата „Кристална лира“ на СМТДБ през 2003 г. за участието си в МФ „ММД“ и през 2004 за балетния спектакъл „Спящата красавица“.

Балетът при Русенска опера е основан през 1949 г. Първата балетна постановка е „Куклената фея“ на Йозеф Байер (7 март 1952 г.), постановка на големия български балетмайстор Асен Манолов.

Творческият път на балета е дълъг и богат, и съвместната му работа с известни български и чуждестранни хореографи го нарежда до най-реномираните и водещи балетни трупи в страната. Трупата е работила с почти всички известни български балетмайстори: Асен Манолов, Петър Луканов, Асен Гаврилов, Маргарита Арнаудова, Хикмет Мехмедов и чуждестранните хореографи: Джанкарло Вантаджо, Витаутас Гривицкас, Виктор Владе, Вилен Галстян, Антол Фодор, Ален Бернар. На сцената на Русенската опера са танцували и първите солисти на българския балет Вера Кирова, Красимира Колдамова, Бисер Деянов, Ясен Вълчанов, Ринат Имаев, Росен Канев. Балетната трупа е гостувала заедно с Операта и отделно в Белгия, Холандия, Германия, Испания, Франция и други европейски страни.

За върхови постижения в балетното изкуство през 2004 трупата е наградена с най-високия приз на Съюза на музикалните и танцови дейци в България – „Кристална лира“ за постановката на спектакъла „Спящата красавица“ от Чайковски.

Репертоарът на русенския балет е богат и включва заглавията „Жизел“, „Дон Кихот“, „Лешникотрошачката“, „Кармина Бурана“ и много други от класическия и модерен балет.

**Програмата подготви
Драгомир Йосифов**

